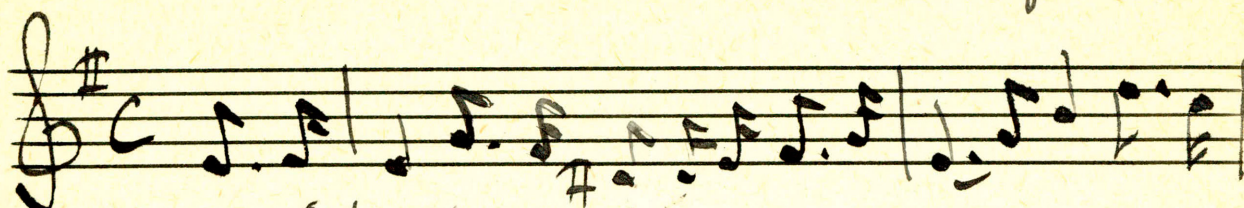

1. Uppå skeppsbron där hissades upp ankar.
Det var endast en unger sjöman,
som med strålande ögon över böljorna ser,
och hans hjärta av glädje det ler.
2. När skeppet det svajade från stranden,
står där en med en vinkande hand.
O det var ju den unga lilla sjömannens hand,
som vinkade till jungfrun på strand.
3. Sjömannen på havets bölja blå
i sitt hjärta han tänker så här:
nog får jag visst än en gång beskåda dig min vän
vän,
om ej förr så hos Gud i himmelen.
4. När jungfrun hon gånger ifrån stranden,
i sitt sinne hon tänker så här:
o nu får jag visst aldrig mer skåda dig igen,
ty du reser ju bort ifrån mig.
5. När tre år voro förlidna
kom den sjömannen hemma igen.
Då ville han gärna få skåda sin vän,
den han så hjärteligen älskade än.
6. Men när som han steg uppå stranden,
fick han genast där se sin vän
med ett främmande följa spatsera.
O det gjorde hans hjärta så sår!

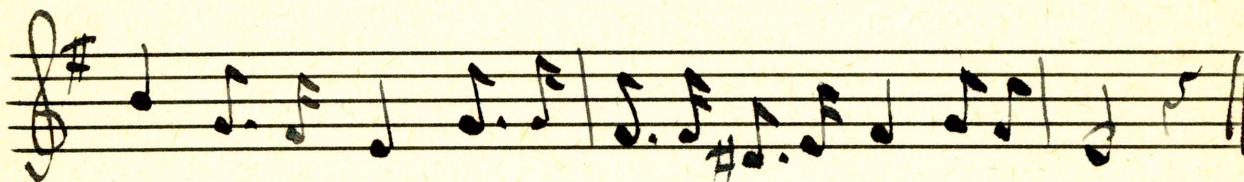
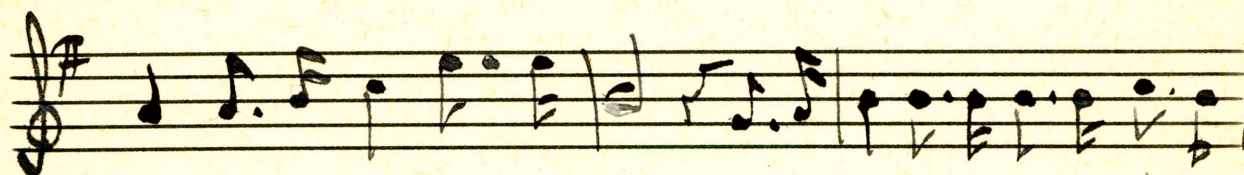
7. Minns du ej på den blommiga stranden,
där vi knöto vårt kärlekens band?
En brännande kyss på din rosenröda mund,
den var vittne allt uti samma stund.
8. Så drager han fram sitt förgyllene svärd
och ränner det i sitt liv.
O det är endast för dig, min otrogna vän,
som jag i ungdomen förkortar mitt liv!

Minne de e) Da den glömlige afstodt,
där vi köpte vår källarens belysning
och i hvarje rum på den högstade
den var vilken till ett annat stund.

En återgång till ett förgyllt rum
och i rummet ett litet liv
och en enda för sig, den stannade
och jag i mördaren förko var till liv

Esbo, Gröndal ⁷⁵

Uppri'skeppstom du vissades

Lin Lindberg
Aug. 1932

